

Izbija vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi do-
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede opoldne.

Štev. 51.

V Mariboru, dne 17. decembra 1903.

Tečaj XXXVII.

Slovenska zmaga.

Spodnještajerski Slovenci smo še v pre-
mnogih rečeh trdno vklejani v nemške
verige. Na naši slovenski zemlji še nam za-
poveduje tujec. Nimamo prostih rok. Delo-
vanje slovenske politike mora torej stremi-
ti po tem, da zdrobimo sklep za sklepom na
tej verigi in se oprostimo težkih tujih okov.
V svoji domovini moramo biti Slovenci go-
spodarji, ne pa hlapi!

»Slovensko društvo« v Mariboru deluje
vstrajno in dosledno v tem smislu. Kjerkoli
je bilo treba, da se Slovincem pridobi ugled
in vpliv, poseglo je vmes ter zasledovalo
stvar do končne zmage.

Letos so se vršile volitve v komisijo za
pridobninski davek in za osebno dohodninski
davek. V teh zastopih so sedeli doslej med
izvoljenimi udi sami Nemci, večinoma Mari-
borčani. »Slovensko društvo« pa je letos pri
obekratnih volitvah postavilo lastne kandidate
ter razvilo za nje potrebno agitacijo. Bilo je
mnogo dela in truda, posebno za upnike
z unaj Maribora so imeli veliko potov
in tudi stroškov. »Slovensko društvo« jim je
hvaležno za vse korake, a njih največa plača
je pač ta, da napor ni bil zaman. Pri obeh
volitvah smo Slovenci zmagali z vsemi
kandidati!

Pri volitvi za pridobninsko davčno ko-
misijo se je »Sloven. društvo« oziralo na tr-
govce in obrtnike. Izvoljeni so bili v IV. raz-
redu udje: Mat. Čagran, trgovec v Studencih
pri Mariboru; Mihael Serne, trgovec v Rušah;
namestnika: Rud. Bračko, gostiln. v Št. Ilju,

Mihael Turner. V III. razredu: Karol Sima,
trgovec v Peklu pri Poljčanah.

Pri volitvi za osebno-dohodnin. davčno
cenilno komisijo pa je »Slov. društvo« po-
stavilo kandidate iz kmetijskega stanu,
kar bo gotovo pri vseh kmetih mariborskega
glavarstva našlo neomejeno priznanje. »Slov.
društvo« se ni ravnalo tukaj po nemškem
vzledu, kjer se meščani sicer pri vsaki vo-
litvi ližejo kmetom, volijo pa vendar le
sebe. Izvoljeni so v II. razredu kot udje:
Al. Velebil, kmet v Št. Petru pri Mariboru;
kot namestnik Franc Thaler, kmet v Št. Ilju
nad Mariborom. V III. razredu: Franc Pišek,
kmet v Slivnici pri Mariboru; kot namestnik
Fr. Šnuderl, učitelj v p. v Studencih pri Ma-
riboru. Vsi kandidati so blizu Maribora, da
se lahko udeležijo sej; a drugo leto se bo
društvo oziralo tudi na lenarski in bistrski
okraj.

Priobčili smo podatke o teh volitvah,
da se lahko davkoplačevalci mariborskega
glavarstva obračajo s svojimi željami do slo-
venskih udov omenjenih komisij; priobčili pa
tudi zaradi tega, da se tudi v drugih okrajih
Slovenci začno zanimati za take važne vo-
litve ter se otresejo v tozadevnih davčnih
rečeh nemškega jeroštva!

Politični shod v Jarenini.

Shod dne 13. decembra se je boljše ob-
nesel, kot smo si mislili. Akoravno ni bilo
vreme jako ugodno, je bila vendar zbrana
skoro vsa naša fara. Tudi vrli Šentiljčani so

nas iznenadili z obilnim obiskom. Naš pred-
sednik g. Thaler iz Št. Ilja je otvoril ob
četrt na 4. zborovanje. Pozdravil je vse nav-
zoče, posebno pa vrlega poslanca Roškarja.
(Navdušeni »živijo«-klici) Nato se je vršila
volitev novega odbora, katero prinašamo na
drugem mestu.

Zatem povzame besedo dežel. poslanec
g. Roškar. Njegove misli so bile na kratko
sledede: Nikakor mi niste naložili lahkega
bremena. Položaj za nas Slovence je jako
kritičen, a obupati ne smemo. Poročati bi
vam moral o delovanju v našem deželnem
zboru. A tisto, kar smo dosegli, je tako ma-
lenkostno, da vam najrajši ne bi poročal.
Večina v deželnem zboru nima najmanjšega
smisla za naše potrebe. Da, neki nemško-na-
cionalni poslanec se je celo izustil, da se
našemu kmetu-trpinu še predobro godi. (Klici
ogorčenosti.) Da bi vsaj nekaj storili, delali
smo pred vsem na to, da bi preosnovali vo-
lilno reformo. A ker ne bi bili mi Slovenci
sami ničesar dosegli, smo se združili z dru-
gimi kmetijskimi strankami. Sklenili smo kom-
promis s katol. konservativci in z »bauern-
bündlarji«, da se vsaj podpiramo v političnih
in gospodarskih rečeh. Vsega, kar smo zah-
tevali, nismo dosegli, a dobili smo četrto
kurižo. Slovenci imamo sedaj vsaj upanje, da
dobimo dva nova poslanca in da bodo vsaj
tiste stranke, ki drže z nami, imele večjo
moč v dežel. zboru. Volitev se bo skoro vr-
šila. Samo več politične zavednosti mora priti
med naše ljudstvo. Mi smo še preveč zaspani.
Predlogov smo predložili veliko. Jaz sem se
potegoval za one, ki so bili poškodovani po

Listek.

Nehvaležnost se sama kaznuje.

Poslov. F. L.
(Koniec.)

Stari Karingar je kaj dobro vedel, zakaj
se mu mlada tako prilizujeta in to ga je še
bolj žalostilo.

»Dokler sem bil berač«, tožil je svojemu
prijatelju županu, »delala sta z mano kakor s
psom, ki je postal star ter si ne more več
služiti svojega kruha. Zdaj, ko slutita, da
imam denar, se mi prilizujeta kakor mački.
Ti ne veš, dragi, kako to človeka boli.«

»Pusti ju pri miru. Saj nista vredna, da
bi se zaradi njiju žalostil in jezil. Mogoče,
da še bosta enkrat svoje obnašanje obžalo-
vala.«

Stari Karingar se ni dolgo veselil svoje
dedščine. Leto potem, ob času košnje, ležal
je v svoji sobici na postelji. Vedel je, da
bode kmalo vzel slovo od nehvaležnega sveta.
Toda ta misel ni bila za njega strašna. Pred
nekoliko dnevi je poklical k sebi župana in
še dva druga moža, katerim je povedal svojo
zadnjo voljo. Potem je poklical župnika, po-
božno sprejel sv. zakramente za umirajoče
ter tako vdan v voljo božjo, mirno čakal,
kedaj da nastopi dolgo pot v večnost.

Mirno je ležal starček ter srkal sladek
duh lipovega cvetja, ki je duhtel skozi od-
prto okno. Njegove misli so mu uhajale v
preteklo. Celo njegovo življenje, polno truda,
skrbi ter žalosti in veselja je stalo pred
njegovimi očmi. Naenkrat mu pride na misel
njegova ranjka ženica, s katero je toliko let
srečno in zadovoljno živel. Blažen nasmehljaj
zaigra okoli njegovih ustnic, stegne roke
proti nebu, kakor da bi hotel koga objeti.
Toda takoj mu padejo nazaj ter zatrisne oči,
kakor da bi mirno zaspal. Ko so prišli do-
mači opoldne domov, našli so starčka že
mrtvega.

Tretji dan je bil stari Karingar slovesno
pokopan. Sin ni hotel, da bi ga ogovarjali,
zato je preskrbel lep pogreb, kakor se spo-
dobi za bogatega kmeta. Mlada Karingarica
je prelila skaf solz; ljudje so se suvali s
komolci ter si šepetali: »Sama hinavščina!
Tukaj joka in stoka, medtem ko bi se naj-
rajši smejala, ker bo tako bogato podedovala.«

Drugo jutro se je služila maša zadušnica
za rajnega, pri kateri nista bila samo sin in
sinaha, ampak tudi vsi sorodniki in prijatelji.

Po maši je čakal župan na mlada Ka-
ringarja ter ju povabil v občinsko pisarno,
kjer hoče prebrati pred njima in v prisot-
nosti prič oporoko. Tako je namreč želel
rajni.

Med potjo se jim pridružita dva moža
občinski svetovalec Šteb in gostilničar Rek;
to sta bili prič. Resno sta pozdravila mlada
in celo pot ni nobeden besedice izpregovoril,
ampak resno in molče so uadaljevali svojo
pot.

Ta molk in resnobni obrazi je neprijetno
dirnilo mlada in polastil se je obeh nekaj
nemir.

Prišedši v občinsko pisarno, ponudil je
župan vsem sedeže, potem je potegnil iz
nekega predala zloženo polo ter začel z
resnim glasom:

»Rajni Jožef Karingar je naredil pred
nekaj dnevi pri popolnoma zdravi pameti
svojo oporoko, katero sem podpisal jaz in ta
dva moža kot prič. Ker je pokojni želel, da
se prebere njegova oporoka v prisotnosti
njegovega sina Antona Karingar in njegove
žene Rozalije ter obeh podpisanih prič, ugo-
dim s tem njegovi želji.«

Med tem je razgrnil polo, ki jo je držal
v roki ter začel čitati:

»Oporoka.

V imenu troedinega Boga določim
tukaj mojo oporoko. Mojemu stvarniku
priporočam svojo dušo. Želim, da me moj
sin Anton Karingar, kot je njegova dol-
žnost, lepo po krščanski navadi pokoplje.